Dromen in Lake Paradise

Manuela Inusa bij Boekerij:

De *Valerie Lane*-serie:
De theewinkel vol geluk
De chocolaterie van je dromen
De betoverende antiekzaak
Het wonderbaarlijke wolparadijs
De charmante cadeauwinkel
Het kleine straatje met het grote hart

De *Kustdromen*-serie:
Vanillegeluk
Zon in de sinaasappelboomgaard
De geur van amandelbloesem
Mooie jaren in de aardbeientuin
Waar de walnootbomen groeien
De zussen van de bosbessenboerderij

De *Lake Paradise*-serie:
Het huis in Lake Paradise
Liefde in Lake Paradise
Dromen in Lake Paradise

boekerij.nl

Manuela Inusa

Dromen in Lake Paradise

Deel 3 van de *Lake Paradise*-serie

Vertaald uit het Duits door Joyce Sengers-Bekkers

BOEKERIJ

ISBN 978-90-225-9960-0
ISBN 978-94-023-2184-5 (e-book)
ISBN 978-90-492-1498-2 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Lake Paradise – Ein Ort für Träume*
Vertaling: Joyce Sengers-Bekkers
Omslagontwerp: Punchdesign | Johannes Wiebel
Omslagbeeld: © AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet bv

Copyright © 2023 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn trouwe lezers, zonder wie ik
geen auteur zou kunnen zijn

1

Het was een doodgewone donderdagochtend in Lake Paradise, Nebraska, een stadje met vierduizend inwoners dat op de meeste landkaarten niet eens vermeld werd. Maar wie deze schilderachtige plek kende, wist dat het iets heel bijzonders was. Dat je hier de aardigste mensen tegenkwam, de meest sympathieke winkeliers op het mooiste centrale plein, dat in de zomer gesierd werd door talloze, kleurrijke bloemen, en een meer waar je niet alleen in kon zwemmen of op kon kanoën, maar waar je ook heerlijk omheen kon wandelen of aan kon picknicken. Lake Paradise was een stadje dat zijn weerga niet kende en de inwoners wisten de plek die ze hadden gekozen om te wonen te waarderen.

'Goedemorgen, dames, hoe gaat het met jullie?' zei de eigenaar van het Paradise Café tegen zijn drie trouwste klanten. Murielle, Delores en Sadie zaten elke ochtend om acht uur in het café. De drie stonden ook wel bekend als het roddeltrio van de stad en wisten altijd de meest recente nieuwtjes te vertellen.

'Het gaat geweldig met ons, Nolan, dank je,' antwoordde Delores, die met haar drieënzeventig jaar de oudste van de drie was. 'En met jou?'

'Super,' antwoordde Nolan.

Dat vond Delores fijn om te horen. Nolan had het de afgelopen twee maanden niet gemakkelijk gehad. Nadat het uitgekomen was dat hij al enige tijd een geheime affaire had met Jamie, de restauranteigenaar hiernaast, was er een immense onrust ontstaan in het anders zo rustige stadje. Jamies vrouw Ricarda had haar ontrouwe echtgenoot op straat gezet en de eigenaresse

van de pizzeria, Halle, die goed bevriend was met Ricarda, had Jamie en Nolan een restaurantverbod gegeven. Uit solidariteit, natuurlijk. Dat gold ook voor de eigenaar van een van de twee supermarkten, Rupert, die een relatie had met Halle. Uit solidariteit met Halle. Twee maanden lang waren er twee kampen geweest in Lake Paradise en je was óf Team Ricarda óf Team Nolan & Jamie.

Het was natuurlijk vreselijk wat er was gebeurd en Delores had medelijden met Ricarda, maar was het niet veel erger om een heel leven met een man door te brengen met een andere geaardheid? Zodra ze over het bedrog en verlies heen zou zijn, zouden Delores, Sadie en Murielle haar helpen een nieuwe, leuke man te vinden. Een die niet op mannen viel.

Murielle was het liefst meteen op zoek gegaan, dat wist Delores, maar daar was het nog te vroeg voor. Tot die tijd moest haar vriendin maar naar een vrouw voor haar zoon Wyatt blijven zoeken, de sheriff van de stad, die eindelijk weer eens iemand aan zijn zijde nodig had. Daar waren ze het allemaal over eens.

'Dat is te zien, dat het beter gaat,' zei Sadie tegen Nolan. Sadie was de eigenaresse van Ice Cream Paradise en werkte nog fulltime, als enige van de drie vriendinnen. Delores was al met pensioen en Murielle had drie ochtenden per week een bijbaantje bij de plaatselijke bibliotheek.

'Ja, vind ik ook,' zei Murielle. 'Zeg, Nolan, zou het misschien kunnen dat ik je gisteren in Ruperts supermarkt heb gezien?'

Nolan, die vandaag een groen vlinderdasje op zijn zwarte overhemd droeg, schonk hun een stralende glimlach. 'Ja, hij laat me eindelijk weer binnen. Gelukkig maar, want hij heeft deze week mijn lievelingssnoepjes in de aanbieding. Die zure wormen.'

Murielle begon te lachen. 'Ja, die vindt Abigail ook zo lekker. Ik heb meteen vijf zakken ingeslagen.' Abigail was Murielles vijf-

jarige kleindochter, op wie ze regelmatig paste als Wyatt dienst had.

'Ik ben blij dat alles weer bij het oude is,' zei Sadie en de andere dames stemden in.

'Wat mag het zijn, dames?' vroeg Nolan en hij hield zijn pen en notitieblokje in de aanslag.

'Ik wil graag een koffie verkeerd en een croissant,' zei Delores.

'Heb je vandaag weer van die lekkere bladerdeeghapjes met abrikoos?' vroeg Sadie.

Nolan draaide zich even om naar de toonbank. 'Je hebt geluk, er liggen er nog twee.'

Sadie lachte. 'Eén is genoeg, dank je. Met een kopje vruchtenthee erbij, alsjeblieft.'

Nolan scheef het op en wendde zich tot Murielle.

'Ik neem een latte macchiato en een bagel met zalm en kruidenkaas,' zei ze.

'Komt eraan, dames.' Nolan liep naar de toonbank en de drie dames richtten zich weer op belangrijker zaken.

'Zeg, hebben jullie Lexi nog gezien?' vroeg Murielle. 'Of ze heeft veel te veel gesnoept, of…'

'Je wilt toch niet suggereren dat…?' Sadie keek haar vriendin met grote ogen aan.

'Wat?' vroeg Delores, die altijd een beetje traag van begrip was.

'Ze zou ook zwanger kunnen zijn,' zei Murielle.

'Poeh!' zei Delores. 'Ze heeft toch pas sinds afgelopen herfst een relatie met Aaron?'

'Nou en?' zei Murielle. 'Ik zou het heel leuk voor ze vinden.'

Toen Nolan terugkwam met hun drankjes, vroegen ze meteen of hij er meer van wist.

'Ik weet van niks,' zei hij, hoewel dat niet waar was. Lexi was namelijk een goede vriendin van hem en ze had hem een paar

weken geleden al toevertrouwd dat ze een kleintje verwachtte. Hij had zich al afgevraagd waarom ze nooit meer koffie bestelde en ze had hem verteld dat ze koffie probeerde te vermijden sinds ze wist dat ze zwanger was.

'Jammer dat jij ook niets weet,' zei Sadie op het moment dat Trish Price het café in kwam.

Kwam dat even goed uit, dacht Murielle. Trish was al zo lang ze zich kon herinneren Lexi's beste vriendin. 'Goedemorgen, Trish!' riep ze naar de vierentwintigjarige brunette.

'Goedemorgen, samen.' Trish liep naar hen toe.

'Zeg, weet jij soms waarom Lexi's buik er plotseling zo… rond uitziet?'

'Rond?' Trish begon te lachen. 'Dan zal ze wel te veel sushi hebben gegeten, of zo.' Ze knipoogde naar Nolan.

'Sushi, ja?' Sadie schudde teleurgesteld haar hoofd.

'En toch heb ik nog het vermoeden dat jullie iets voor ons verzwijgen,' zei Murielle, die Trish en Nolan allebei even aankeek. Ze keken beiden heel onschuldig.

'Op zijn laatst over negen maanden zullen we het zeker weten,' zei Delores met een schouderophalen en ze nam een slok van haar koffie.

'Als ze nu al een ronde buik heeft, duurt het geen negen maanden meer,' zei Murielle.

En terwijl de drie verder roddelden over Lexi's buik, wendde Trish zich tot Nolan.

'Mag ik een pepermuntthee en een blueberrymuffin om mee te nemen, alsjeblieft?'

'Natuurlijk.'

Nolan wierp Trish een glimlach toe en Trish lachte terug. Het leven was mooi. Hoe kon het ook anders op de meest vriendelijke plek ter wereld?

2

Trish haalde de deur van haar trimsalon, Animal Paradise, van het slot. Ze had de zaak bijna twee jaar geleden geopend en was zoals elke ochtend goedgehumeurd. Ze keek ernaar uit de dag niet alleen met de dieren uit de stad en hun baasjes door te brengen, maar ook met haar beste vriendin Lexi, die haar sinds vorig jaar hielp. Lexi had eerst in het maïsmuseum gewerkt, maar aangezien daar nauwelijks bezoekers kwamen, was er te weinig budget geweest voor twee medewerkers. De beheerder Edda had Lexi met pijn in het hart moeten ontslaan, waardoor Lexi plotseling werkloos was. Trish had haar natuurlijk meteen een baan aangeboden in de trimsalon, aangezien er niet alleen meer dan genoeg werk was, maar ook omdat ze haar vriendin graag aan haar zijde had. Toen ze de salon opende, had ze Lexi ook al een baan aangeboden, maar toen was die liever in het maïsmuseum gebleven. Dat begreep Trish wel, aangezien het werk in het museum Lexi door een heel moeilijke periode had geholpen. Het was geopend vlak nadat haar verloofde, Keith, een fataal ongeluk had gehad. Het renoveren en inrichten van het museum en daarna haar werk als kassière en gids hadden haar een doel gegeven. Daarom had Trish zich ook zulke zorgen gemaakt toen Lexi werd ontslagen. Gelukkig had ze haar snel kunnen overtuigen alsnog in Animal Paradise te komen werken. En sindsdien was het werk ook veel leuker.

Na het ontbijt trok Trish haar roze schort aan en bereidde zich voor op de komst van de eerste klanten.

‘Goedemorgen,’ hoorde ze haar vriendin even later door de salon roepen.

‘Je bent te laat!’ zei Trish, om even te doen alsof ze een strenge baas was.

‘Tien minuutjes maar,’ antwoordde Lexi.

‘Dat zijn er tien te veel. Dat hou ik in op je salaris.’

Lexi zette puppyogen op, afgekeken van de vele hondjes die ze in bad deden en knipten. ‘Het spijt me, kun je het me vergeven?’

‘Vooruit dan. Maar alleen als je me vertelt waarom je te laat bent. Ik dacht dat je ’s ochtends niet meer misselijk bent?’

‘Gelukkig niet, nee,’ zei Lexi. Ze pakte haar schort van de haak en deed dat voor. ‘Aaron en ik waren de halve nacht wakker, waardoor ik me vanochtend heb verslapen.’

‘Oeee, de halve nacht wakker?’ Trish knipoogde naar haar vriendin.

‘Haha. Het is niet wat je denkt, hoor. We waren van alles aan het regelen voor Aarons verhuizing. Hij moet nog maar één keer terug naar New York om een project af te sluiten. Dan huurt hij een verhuiswagen om al zijn spullen hierheen te vervoeren.’

‘En dan blijft hij voor altijd!’ Ze was heel blij voor Lexi dat het eindelijk zover was. De afgelopen vier jaar had Aaron in New York gewoond en er als architect gewerkt. Hij kwam uit Lake Paradise, maar was als zoon van de rijkste man van de stad opgegroeid en op dertienjarige leeftijd naar een internaat gestuurd. Twaalf jaar lang was hij weggebleven uit zijn geboortestad en ook van zijn familie. Vanuit het internaat was hij naar Yale gegaan en van daaruit naar New York. Vorig jaar was hij eigenlijk alleen in Lake Paradise geweest omdat zijn grootvader, Alfred Highmore, was overleden en hij naar de begrafenis wilde. Toen was hij Lexi tegengekomen, die hij nog kende van de basisschool, en ze waren verliefd geworden.

‘Ja, ik kan niet wachten,’ antwoordde Lexi.

‘Een paar maanden geleden betwijfelde ik nog of het ooit ging gebeuren,’ zei Trish. ‘Aaron was zo’n typische stadsjongen. En ik kan me niet voorstellen dat hij een baan als voorman in een van de fabrieken van zijn vader aanneemt, of zo.’

‘O god, nee, dat doet hij zeker niet. Aaron is architect in hart en nieren.’

‘Wil hij dat hier blijven doen?’ Trish schudde haar hoofd. ‘Begrijp me niet verkeerd, maar wie wil hier nou iets bouwen? Behalve dan een nieuwe schuur of een tuinhuisje?’

‘Het zal inderdaad niet gemakkelijk worden.’ Lexi beet op haar lip. ‘Maar buiten de stad worden al jaren nieuwe wijken gebouwd. Misschien kan hij daar aan de slag. Of hij neemt wat verder weg een project aan, waarvoor hij op en neer kan rijden. Maar eerst gaat hij het huis van zijn opa renoveren, dat hij heeft geërfd.’

Trish kende het huis goed. Nou ja, het was eerder een villa. ‘Willen jullie daar intrekken?’

Lexi straalde zoals alleen een zwangere vrouw dat kan. Haar wangen glansden roze en haar ogen twinkelden. ‘Dat zijn we wel van plan, ja.’

‘Wauw! Dat heb je nog helemaal niet verteld.’

‘We hebben het vannacht pas besloten,’ zei Lexi.

‘Wat geweldig, echt. Maar wat doen jullie dan met jouw huis?’ Daar hadden vroeger Lexi’s opa en oma in gewoond, maar toen Ursula overleden was en Murphy naar het zorgcentrum aan het meer was verhuisd, had Lexi de woning betrokken. Eigenlijk had ze met Keith een gezinnetje willen stichten aan Paradise Street, maar toen sloeg het noodlot toe.

‘Helena zou er kunnen gaan wonen,’ zei Lexi.

‘Blijft ze dan?’ Trish wist dat Lexi’s grote zus de zomer in Lake Paradise had doorgebracht met de kinderen, omdat er huwelijksproblemen waren.

'Ik hoop het. Ik wil niet dat ze teruggaat naar Kansas City.'

Dat snapte Trish wel. Niet alleen omdat Helena's man haar had bedrogen, maar ook omdat Lexi haar zus de afgelopen jaren zo had gemist en ze haar veel liever in de buurt had. Zeker nu ze zwanger was.

'Trouwens…' Trish plukte aan haar schort.

'O-oh. Wat is er gebeurd?' Lexi keek haar bezorgd aan. Ze moest het al vermoeden.

'De roddeltantes weten ervan.'

'O, nee!' riep haar vriendin uit. 'Wie heeft het verklapt?'

'Niemand. Ze zijn zelf op het idee gekomen. Murielle vroeg waarom je buik zo rond is.'

Lexi keek naar haar buikje, dat inderdaad ronder was dan normaal. Ze had gehoopt het nog een paar weken te kunnen verbergen. Ze was de drie maanden weliswaar voorbij, maar ze was als de dood dat ze alsnog een miskraam zou krijgen, zoals na het overlijden van Keith. Destijds was ze van de ene op de andere dag haar verloofde en haar kindje kwijtgeraakt. Niet verwonderlijk dus dat haar vriendin bezorgd was. Maar helaas was er nu geen ontkomen meer aan.

'Valt het echt zo op?' vroeg Lexi en ze streelde over haar buik.

'Alleen als je het weet. Maar ja, nu duurt het niet lang meer voor de hele stad het weet.'

'Heb je het dan bevestigd?'

'Nee, natuurlijk niet! Ik heb gezegd dat je waarschijnlijk te veel sushi hebt gegeten.'

Lexi lachte. 'Sushi, ja? Je weet toch wel dat ik dat nu helemaal niet meer eet?'

'Waarom niet? Daar zijn jullie toch zo dol op? Je hebt zelfs speciaal voor hem een sushicursus gedaan.'

'Ja, klopt. Maar als je zwanger bent, mag je geen rauwe vis meer eten.'

‘Aha! Maar er is ook sushi zonder vis. Ik vind die met avocado zo lekker.’ Trish was al jaren vegetariër.

‘Ja, daar heb je gelijk in. Maar ik vind die met zalm het lekkerst en omdat Aaron dat weet, hebben we sushi afgezworen totdat de baby is geboren.’

‘Ach, wat schattig. En hij doet mee?’

‘Ja. Lief, hè?’

‘Zeg dat wel! Maar hoe weet je of hij niet stiekem sushi eet als hij in New York is?’ Trish knipoogde schalks.

Lexi rolde met haar ogen. ‘Dat zou ik hem wel kunnen vergeven. Het is niet alsof hij vreemdgaat, of zo.’

Ze moesten allebei aan Helena denken, de arme schat.

‘Daar heb je gelijk in,’ stemde Trish in. ‘Maar bedenk je in elk geval alvast hoe je wilt reageren als Murielle, Sadie of Delores erover begint. Dat zal namelijk niet al te lang meer duren.’

Lexi zuchtte.

Op dat moment liep Howie de salon binnen. De supermarkteigenaar had zijn hond Flax bij zich, die ingepland stond voor een bad.

‘Goedemorgen, Howie,’ zei Trish.

‘Goedemorgen, samen. Kan ik Flax bij jullie achterlaten en hem over een half uur weer op komen halen? Ik moet dringend naar Rupert, ik heb gehoord dat hij vanaf vandaag inderdaad verse pretzels aanbiedt. Dat moet ik met eigen ogen zien.’

De twee supermarkteigenaren waren al jaren elkaars aartsvijand en probeerden elkaar voortdurend de loef af te steken.

‘Hmmm, versgebakken pretzels,’ zei Lexi en Howie keek haar boos aan. ‘Wat? Die zijn toch lekker?’ zei ze op verdedigende toon.

Trish moest haar lach inhouden. Ze wist inmiddels wel dat zowel Howie als Rupert niet om dit soort dingen kon lachen. ‘Wij zorgen voor Flax, Howie,’ zei ze snel. Ze pakte de riem aan en krabbelde de collie achter zijn oren.

'Bedankt.'

Howie stond al bijna buiten toen Lexi hem nariep: 'Doe Rupert de groetjes van me!'

Hij bleef even staan en Trish zag dat zijn nek verkrampte, toen liep hij naar buiten.

'Je moet hem niet zo opnaaien,' zei Trish manend. 'Straks krijg je nog een winkelverbod.'

'Denk je nou echt dat Howie een zwangere vrouw een winkelverbod oplegt?'

'Hij weet toch helemaal niet dat je zwanger bent?' bracht ze ertegen in.

'Jij zei dat het roddeltrio ervan weet. Dan weet Howie het uiterlijk vanavond ook, geloof mij maar.'

'Daar zou je weleens gelijk in kunnen hebben.'

Lexi keek Howie in gedachten verzonken na. Plotseling schrok ze op. 'O, kijk eens. Wyatt staat te zwaaien.' Ze zwaaide terug. 'Schattig, hè?'

'En wat is daar precies scháttig aan?' vroeg Trish terwijl ze ook terugzwaaide.

'Hij lijkt wel een beetje verlegen, zoals hij daar naar jou staat te zwaaien.'

'Ten eerste zwaait hij naar ons allebei en ten tweede ziet hij er helemaal niet verlegen uit. Zou ook stom zijn, een verlegen sheriff.'

Lexi keek haar fronsend aan. 'Ik snap niet dat jij het niet ziet.'

'Wat?'

Haar vriendin schudde haar hoofd. 'Laat maar.'

'Zeg op!'

'Nee, niets, Trish. Waarschijnlijk beeld ik het me maar in. Kom, we gaan Flax in bad doen.'

Met die woorden draaide Lexi zich om en begon de badkuip voor te bereiden.

Trish staarde haar beste vriendin sprakeloos aan. Lexi kon toch niet zomaar met hints strooien en het onderwerp vervolgens laten rusten zonder het uit te leggen? Het kwam vast door de hormonen. Lexi was immers zwanger en ze gedroeg zich de laatste tijd wel vaker een beetje vreemd. En ja, waarschijnlijk wist vanavond de hele stad het.

3

Wyatt liet zijn arm zakken. Hij stond op het plein en hield een oogje in het zeil. In zijn sheriffuniform had hij invloed, dat wist hij, en er kwam altijd wel iemand naar hem toe om hem ergens van op de hoogte te brengen of over iemand te klagen.

'Er kwam gisteren heel harde muziek uit Moesha's huis,' had de oude Hank vanochtend op weg naar de biologische bakker geklaagd.

'Ze was vast aan het oefenen voor het gospelkoor,' had Wyatt geantwoord.

'Maar moet dat 's avonds? Kun je niet een keer met haar gaan praten en zeggen dat ze 's middags moet repeteren?'

''s Middags staat ze nog in de bloemenwinkel,' had hij tegen Hank gezegd.

'Als het dan toch 's avonds moet, dan moet ze zachter zingen.'

'Oké, oké, ik zal het er eens met haar over hebben.'

Als hij aan het gesprek dacht, moest Wyatt stiekem zuchten en hij vroeg zich tegelijkertijd af waarom Hank zijn buurvrouw niet zelf kon vragen wat zachter te zingen. Maar zo ging het in hun mooie stadje. De mensen wilden geen ruzie, behalve dan Howie en Rupert, die om de haverklap mot hadden. Verder had iedereen behoefte aan harmonie, dus als iemand een keer niet zo blij was met zijn buren, moest Wyatt op komen draven. Vorige week hadden Delores en George nog bij hem geklaagd dat Shane Doyle, de zoon van de burgemeester, zijn onderbroeken in de tuin te drogen had gehangen. Ze zeiden dat ze niet meer fijn koffie konden drinken op de veranda als die 'erotische lingerie' in

hun blikveld hing te wapperen. Wyatt had gevraagd wat ze bedoelden met 'erotische lingerie'. Strings, misschien? 'Nee, nee, het zijn boxershorts, maar wel met tijger- en zebraprintjes, net als in een stripclub.'

Wyatt was in de lach geschoten. Hoe kon Delores nu weten wat strippers droegen? Ze was drieënzeventig en al meer dan vijftig jaar getrouwd. Ze zag er niet bepaald uit alsof ze 's nachts een stripclub bezocht. Afgezien van het feit dat die er niet waren in Lake Paradise.

'Ja, Delores, ik zal met Shane gaan praten,' had hij gezegd, en dat had hij ook gedaan.

Een groot deel van Wyatts werkzaamheden bestond uit praten met de inwoners van Lake Paradise, ruzies beslechten en zorgen voor de goede vrede. Er gebeurde zelden iets wat ook echt een strafbaar feit was. De laatste keer was geweest met Gene Keller, die de nieuwe partner van zijn ex Savannah had aangevallen. Wyatt had Gene in de cel moeten laten overnachten. De enige cel in het kleine politiebureau.

Het politiebureau was gevestigd op de hoek van Paradise Boulevard en Paradise Place, naast de autogarage en tegenover de Paradise Tavern, de enige kroeg in de stad. Dat was handig, omdat Wyatt, of wie er ook dienst had, de feestgangers een beetje in de gaten kon houden. Af en toe dronk er iemand te veel en begon diegene stennis te schoppen en af en toe brak er zelfs een vechtpartij uit, maar meestal verliep alles rustig. Wyatt zat 's avonds meestal op zijn kantoor kruiswoordraadsels op te lossen of een boek te lezen. Het kwam zelfs weleens voor dat hij indommelde aan zijn bureau, omdat er gewoon zo weinig gebeurde in een stadje als Lake Paradise. Toen hij nog patrouilles reed in Omaha, was dat wel anders. Daar was altijd wel iets te doen geweest.

Zo'n tien jaar geleden was Wyatt meteen na zijn politieop-

leiding naar Omaha verhuisd, waar hij een baan had gevonden. Daar had hij Hannah leren kennen in de bioscoop, terwijl ze in de rij stonden voor de popcorn. Ze hadden wat met elkaar gepraat en nummers uitgewisseld. Een paar jaar lang waren ze oprecht gelukkig geweest, maar toen Hannah zwanger raakte, was ze compleet veranderd. Het was op hem overgekomen alsof ze helemaal geen moeder wilde zijn, alsof ze geen verantwoordelijkheid wilde en de rest van haar leven niet met hem en het kind door wilde brengen. Hun betoverende meisje, dat ze Abigail noemden. Meteen na de geboorte gedroeg Hannah zich afstandelijk ten opzichte van het meisje. Ze zorgde niet voor haar en leek niets om haar dochter te geven. Wyatt was ervan uitgegaan dat ze een postnatale depressie had en nam het van haar over. Hij nam verlof op en zorgde voor Abigail, terwijl Hannah uitging met vriendinnen, een reisje naar Miami maakte of de hele nacht wegbleef om te feesten. Hij had zijn vrouw meerdere keren gevraagd wat er aan de hand was en wat hij kon doen om haar weer gelukkig te maken, maar daar had ze zelf ook geen antwoord op gehad. Op een dag was Wyatt thuisgekomen van een wandelingetje met Abigail in een leeg huis. Hannahs spullen waren weg en er lag een briefje op de keukentafel.

Lieve Wyatt,

Ik moet weg. Ik ben er niet voor gemaakt een vrouw en moeder te zijn. Je bent zo'n goede vader, ik weet zeker dat je het ook alleen kunt.

Ik zal jullie nooit vergeten.

Hannah

En dat was het. Alleen die paar regels. Geen 'het spijt me', geen 'ik hou van je', geen 'ik kom terug als het beter gaat'. Hij had nooit meer iets van Hannah gehoord en een tijdlang had hij niet eens geweten waar ze was. Vanaf dat moment had hij er alleen voor gestaan met zijn dochter. Hij had geen andere keuze gehad.

Toen Abigail nog net geen jaar oud was, stond hij voor de keuze of hij haar zou aanmelden voor een kinderdagverblijf in Omaha, zodat hij zijn werk weer kon oppakken, of terug naar zijn geboortestad zou verhuizen zodat zijn moeder hem kon ondersteunen, wat ze met heel veel liefde en plezier zou doen. En het toeval, of het lot, bepaalde dat sheriff Morgan uit Lake Paradise op het punt stond met pensioen te gaan en op zoek was naar een opvolger. En de rest is geschiedenis: Wyatt en Abigail verhuisden naar Lake Paradise, zijn moeder was door het dolle heen en hij trok het bruine uniform aan.

Een paar dagen na zijn terugkeer kwam hij Trish en Lexi tegen in Jamie's Food Paradise. Ze zaten aan het tafeltje naast hem. Wyatt zat een hamburger te eten met zijn oude vriend Eric en kon niet anders dan telkens even naar Trish kijken. Hij kende haar nog als jong meisje, ze was immers acht jaar jonger dan hij, maar ze was een prachtige jonge vrouw geworden.

Trish was eigenlijk veel te jong voor hem, ze was nog maar net twintig en ze had vast geen interesse in een alleenstaande vader. Maar na die avond kreeg hij haar niet meer uit zijn hoofd. Als hij haar tegenkwam, kreeg hij een warm gevoel vanbinnen en moest hij zichzelf dwingen diep adem te halen en haar in de ogen te kijken. Trish was heel bijzonder. Ze was mooi, vriendelijk en altijd vrolijk. En ze was zo sterk. Wyatt wist natuurlijk van het ongeluk waarbij haar ouders waren omgekomen. Sindsdien zorgde ze voor haar twee zusjes Becky en Annie, en dat deed ze fantastisch. Trish was een geboren moeder. Wyatt wilde niets liever dan iemand als Trish in Abigails leven. Nee, niet iemand

zoals zij. Hij wilde Trish! En niet alleen voor zijn dochter, maar ook voor zichzelf, als vrouw.

Helaas zag Trish dat anders, of hem. Ze zag hem helemaal niet staan. Voor haar was hij niet meer dan de sheriff van de stad, iemand die bij Lake Paradise hoorde, net zoals Nolan, de eigenaar van het café, of Rupert, de supermarkteigenaar. Hij was niet iemand op wie een jonge vrouw verliefd werd, verre van dat. En Wyatt wist niet of dat ooit zou veranderen.

Hij keek weer naar haar, zag haar door de etalage van Animal Paradise. Lachend begon ze samen met Lexi Howies hond te wassen. Flax schudde zich uit en Trish werd helemaal nat, maar dat leek haar niet te deren, integendeel: ze begon nog harder te lachen.

Hij wendde zich af en liet zijn blik over het plein dwalen. Het was een hete zomerdag, de zomervakantie was nog in volle gang en een paar kinderen fietsten over Paradise Boulevard. Ze stopten voor de ijssalon, die Sadie in de zomermaanden altijd iets vroeger opende. Nadat ze de kinderen een ijsje had verkocht, zag ze Wyatt staan en zwaaide naar hem.

Hij stak het plein over. 'Goedemorgen, Sadie.'

'Goedemorgen, Wyatt. Wat een prachtige dag, vind je niet?'

'Zeker. Mijn moeder wil vandaag met Abigail gaan zwemmen in het meer.'

'Ja, dat vertelde ze tijdens het ontbijt. Jammer dat je dienst hebt en niet mee kunt.'

'Ach, misschien ga ik straks even een kijkje nemen bij Lake Paradise. Misschien is er wel ruzie om de strandbedjes of pakt iemand de strandbal van een ander af. Dan moet ik natuurlijk optreden.' Hij knipoogde naar haar.

'Nou en of.' Sadie keek hem aan. 'Wat was er daarnet zo spannend?'

Verward keek hij Sadie aan.

'Ik zag je net staan. Je kon je blik niet van Animal Paradise afwenden.'

Wyatt voelde dat hij begon te blozen. 'Ach,' zei hij met een wegwerpend gebaar. 'Flax spetterde Trish en Lexi helemaal nat. Zag er grappig uit.'

'Aha…' Sadie grijnsde. 'Kom, je krijgt een ijsje van me, lieverd. Welke smaak?'

'Om tien uur 's ochtends?' lachte hij.

'Waarom niet? Het is nu al hartstikke heet.'

'Tegen een gratis ijsje zeg ik geen nee.' Hij glimlachte en bekeek de verschillende soorten. Abigail had de laatste tijd het liefst de blauwe bubbelgumsmaak. Wyatt koos voor citroen.

'Bedankt, Sadie,' zei hij terwijl hij het hoorntje aanpakte.

'Graag gedaan, lieverd.'

Hij likte aan zijn ijsje en liep weg. Altijd op zoek naar problemen, die er in Lake Paradise nauwelijks waren. Dat was natuurlijk goed, maar voor een agent werd de dag er soms wel wat eentonig van.

Toen hij langs Animal Paradise liep, keek hij nog eens onopvallend door de etalage. Trish. Als ze hem toch eindelijk eens zou zien staan…

4

Trish was nog niet binnen of haar jongste zusje kwam haar al hysterisch tegemoet.

'Trish, Trish, er is iets gebeurd!'

Ze maakte zich meteen zorgen. 'Wat is er dan, Annie?'

'De wc is verstopt en het water stroomt over de bril! De badkamer is al helemaal ondergelopen!'

'Waarom heb je me niet gebeld?' vroeg Trish en ze verwachtte het ergste terwijl ze naar de badkamer liep.

'Het is net pas gebeurd,' zei de vijftienjarige.

Trish bleef staan in de deuropening van de badkamer en keek naar binnen. Poeh! Het was veel minder erg dan ze had gevreesd. De badkamer was niet helemaal ondergelopen, zoals Annie had gezegd, maar er stond wel een laagje water op de vloer.

'Oké, dat komt wel goed. Waar is de ontstopper?'

'Dat heb ik al geprobeerd,' zei Annie en ze gaf haar de ontstopper, die achter de deur stond.

Trish zuchtte en ging aan het werk. Zo had ze zich de avond niet voorgesteld, maar wat kon ze anders? Ze was nu eenmaal het hoofd van het gezin.

Helaas was er ook na vijf minuten met de ontstopper nog niets veranderd. 'Wat zit er eigenlijk in? Heb je iets in de wc gegooid? Maandverband, of zo?'

'Nee! Ik weet ook niet wat er is gebeurd. Misschien is er iets in gevallen,' vermoedde Annie.

Trish zette haar handen in haar zij en dacht na. Er was iets anders dan anders, maar ze wist niet precies wat. Toen schoot